

Arrest

nr. 163 566 van 7 maart 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 17 juni 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 mei 2013 waarbij wordt geweigerd om een visum type C af te geven.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat N. DIRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 22 april 2013 bij de Belgische ambassade te Islamabad een aanvraag in tot afgifte van een visum type C.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 8 mei 2013 de beslissing waarbij wordt geweigerd om aan verzoeker een visum type C af te geven. Deze beslissing is gemotiveerd als volgt:

“Wettelijke referenties;

Het visum wordt geweigerd op basis van artikel 32 van verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code

** U heeft niet aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken/ zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar u met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen*

** Tenlasteneming is ontvankelijk en geweigerd; de garant wordt als onvoldoende solvabel beschouwd om betrokkene ten laste te nemen rekening houdend met de voorgelegde inkomsten en de personen reeds ten laste. Bij familieband van 1ste of 2de graad wordt de volgende berekening toegepast: 800 euro (basis) + 150 euro per uitgenodigde persoon + 150 euro per persoon ten laste.*

** Geen of onvoldoende bewijs van financiële dekking voor het verblijf*

De tenlasteneming is niet aanvaard. Bovendien wordt er geen bewijs geleverd waaruit blijkt dat betrokkene beschikt over een kredietkaart gelinkt aan zijn bankrekening waardoor het onduidelijk is dat de financiële middelen hierop aanwezig onmiddellijk kunnen worden gebruikt om de reis en het verblijf in België te bekostigen. Daarenboven is gebleken dat de voorgelegde bankrekening niet-verifieerbaar is waardoor er bijgevolg twijfels bestaan omtrent de financiële capaciteit in het dossier.

** Uw voornemen om het grondgebied van de lidstaat vóór het verstrijken van het visum te verlaten kon niet worden vastgesteld*

Betrokkene biedt geen of onvoldoende garantie op terugkeer gezien hij nooit, eerder reisde binnen het Schengengebied en er bovendien geen bewijs wordt geleverd waaruit blijkt dat hij over een voldoende persoonlijk en regelmatig beroepsinkomen beschikt in Pakistan gezien de voorgelegde bankrekening niet-verifieerbaar is."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder de materiële motiveringsplicht.

Zijn betoog luidt als volgt:

"- eerste onderdeel. Onvoldoende middelen van bestaan.

Verzoeker kan niet akkoord gaan met het feit dat hij niet zou beschikken over voldoende middelen van bestaan.

Dit klopt niet met de voorgelegde stukken en blijkt niet uit het administratief dossier.

Verzoeker legt zijn inkomensgegevens volgens de Pakistaanse regels voor. Hij beschikt over een bankrekening met een tegoed van 2000 euro.

Dit bedrag moet ruimschoots voldoende zijn om zijn verblijf in België te dekken temeer hij bij zijn broer zal verblijven en reeds een retourticket heeft aangeschaft.

Het feit dat verzoeker echter op geen enkele wijze financieel afhankelijk is van zijn broer in België leidt tot de logische conclusie dat hij voor zijn eigen onderhoud en dat van zijn vrouw en kinderen kan instaan. Verzoeker is ook niet financieel afhankelijk van enige bijstand vanwege de overheid in Pakistan.

Verzoeker levert dan ook het bewijs dat hij over middelen beschikt om in zijn eigen onderhoud in te staan.

- tweede onderdeel. Garant is onvoldoende solvabel.

De garant legt bewijzen van zijn inkomsten voor. Hij heeft een inkomen van 1000 euro per maand en zijn echtgenote van 800 euro per maand. Samen hebben zij dus 1800 euro wat ruimschoots het bedrag van 800 euro + 150 euro (uitgenodigde persoon) + 150 euro (kind ten laste) overschrijdt.

De verwerende partij heeft nagelaten rekening te houden met alle gegevens van het dossier. Uit de bestreden beslissing blijkt trouwens niet dat de stukken mbt de inkomsten van de garant en zijn echtgenote werden onderzocht. Door deze elementen niet in overweging te nemen bij het motiveren van de beslissing, schendt de bestreden beslissing de motiveringsverplichting.

- Derde onderdeel. Kredietkaart.

Verzoeker legt een kopie van zijn visakaart voor en een uittreksel van zijn rekening. Volgens de verwerende partij wordt niet aangetoond dat de visakaart wordt gelinkt aan zijn rekening.

Deze bewering is niet gestaafd. De visakaart vermeldt de bank 'Silkbank' en de uittreksels zijn van een rekening van 'Silkbank'. Er is geen reden om aan te nemen dat de visakaart niet is gelinkt aan de rekening van verzoeker.

De conclusie is voorbarig en onjuist en blijkt niet uit de gegevens van het administratief dossier. De bestreden beslissing is op dit punt ook onjuist gemotiveerd.

- Vierde onderdeel. Geen garantie op terugkeer.

Verzoeker zou geen garantie bieden dat hij terugkeert naar Pakistan.

Ook dit klopt niet met de aangereikte stukken.

Verzoeker vraagt een visum enkel voor zich zelf en niet voor zijn echtgenote en kinderen. Vervolgens legt hij een retourticket voor.

Verzoeker heeft een job in Pakistan.

Het feit dat verzoeker nog nooit eerder in een Schengenland is geweest speelt juist in zijn voordeel en toont aan dat hij enkel naar hier wil komen om zijn broer kortstondig te bezoeken: 15 dagen, om daarna terug te keren naar zijn familie, werk en land.

De bestreden beslissing is onredelijk en schendt het motiveringsbeginsel.”

2.2.1. De Raad stelt vast dat verweerder twee motieven heeft aangevoerd om de beslissing tot weigering van de afgifte van een visum type C te onderbouwen. Hij heeft allereerst, met verwijzing naar artikel 32 van de verordening nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode, aangegeven dat verzoeker niet heeft aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor zijn terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar hij met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen en hij heeft daarnaast geduid van oordeel te zijn dat er onvoldoende garanties zijn dat verzoeker het Belgisch grondgebied zal verlaten vóór het verstrijken van de geldigheidsduur van het aangevraagde visum.

Verzoeker houdt voor dat hij wel het bewijs leverde dat hij persoonlijk over voldoende bestaansmiddelen beschikte voor de duur van het voorgenomen verblijf en voor de terugreis naar zijn land van herkomst. Hij verwijst in dit verband naar het feit dat hij aantoonde dat hij over een tegoed van meer dan 2000 euro op een bankrekening beschikte en hij stelt dat hij noch van zijn broer, noch van de overheid afhankelijk is om in zijn levensonderhoud te voorzien. Verzoeker toont hiermee echter niet aan dat verweerder verkeerdelijk stelde dat niet blijkt dat de tegoeden op de bankrekening waarnaar hij verwijst kunnen worden aangewend om de verblijfskosten in het Rijk te dekken, aangezien niet kan worden vastgesteld dat de door hem aangebrachte kredietkaart verbonden is met de rekening waarop een bepaald bedrag werd gestort. Zijn betoog dat hij beschikt over een kredietkaart met de vermelding “Silkbank” en dat deze vermelding ook is aangebracht op de rekeninguittreksels die hij bijbracht doet hieraan geen afbreuk. Ten overvloede dient te worden gesteld dat verzoeker ook niet ontkent dat hij er voor opteerde om tevens een garantverklaring aan verweerder over te maken en een dergelijk stuk in beginsel slechts wordt aangewend door personen die er zich van bewust zijn dat zij niet bij machte zijn om aan te tonen dat zij over voldoende eigen bestaansmiddelen beschikken. Verzoeker gaf bij zijn visumaanvraag ook uitdrukkelijk aan dat zijn reis- en verblijfskosten door een borgsteller zouden dienen te worden

gedragen. Zijn stelling dat hij voldoende vermogend is om in zijn eigen onderhoud te voorzien en om van niemand afhankelijk te zijn is ook moeilijk verenigbaar met het feit dat hij een beroep deed op juridische tweedelijnsbijstand.

Wat betreft verzoekers standpunt dat verweerder de garantverklaring die werd ondertekend door zijn broer onterecht niet heeft weerhouden omdat zijn broer niet aantoonde voldoende solvabel te zijn dient te worden gesteld dat verzoeker zijn bewering dat hij stukken zou hebben overgemaakt aan verweerder waaruit zou blijken dat zijn broer op het ogenblik van de ondertekening van de borgstelling een netto-inkomen had dat meer dan 1000 euro per maand bedraagt niet aannemelijk maakt. Waar verzoeker nog stelt dat de partner van zijn broer een inkomen heeft van 800 euro per maand dient verder te worden opgemerkt dat hij niet aantoonde dat hij deze informatie aan verweerder meedeelde en moet voorts worden geduïd dat het de borgsteller zelf is die dient aan te tonen dat hij over voldoende eigen inkomsten beschikt om zich garant te stellen voor een derde persoon en derhalve niet dienstig kan worden verwezen naar de inkomsten van een ander persoon die zelf niet als borgsteller optreedt.

De beschouwingen van verzoeker laten niet toe te concluderen dat verweerder op basis van een incorrecte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit kwam dat verzoeker niet heeft aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor zijn terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar hij met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen.

Voorgaand motief volstaat reeds om de bestreden beslissing te onderbouwen en er blijkt dus niet dat verzoeker nog enig belang heeft bij zijn grief die is gericht tegen een tweede in de bestreden beslissing opgenomen motief.

Ten overvloede kan evenwel nog worden gesteld dat verweerder over een zeer ruime appreciatie-bevoegdheid beschikt bij het bepalen of een vreemdeling die een visum type C aanvraagt een voldoende garantie biedt dat hij na het verstrijken van de geldigheidsduur van het gevraagd visum effectief zal terugkeren naar zijn land van herkomst. In casu heeft verweerder geoordeeld dat deze garantie onvoldoende aanwezig is. Verweerder is hierbij uitgegaan van de vaststelling dat verzoeker voorheen nog nooit een reis naar het Schengengrondgebied ondernam, zodat niet kan worden teruggegrepen naar een precedent in zijn voordeel en verweerder heeft daarnaast ook gesteld dat hij geen bewijskracht wenst toe te kennen aan het attest dat verzoeker aanbracht om aan te tonen dat hij over een bankrekening beschikt en dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij over persoonlijke en regelmatige beroepsinkomsten in Pakistan beschikt. Door te stellen dat het feit dat hij nog nooit eerder in een Schengenland is geweest ook in zijn voordeel kan worden aangewend en dat hij over een terugkeerticket beschikt toont verzoeker niet aan dat verweerdens appreciatie kennelijk onredelijk is. Verzoeker toont dit evenmin aan door te beweren dat hij, indien hem een visum wordt toegekend, voor het verstrijken van dit visum zal terugkeren naar het land waar hij werkt en zijn familie verblijft. Een deel van zijn familie verblijft immers ook in België en verweerder vermag uit het feit dat onvoldoende blijkt dat verzoeker een stabiel en regelmatig inkomen heeft af te leiden dat de professionele activiteiten van verzoeker op zich geen garantie vormen dat hij zal terugkeren naar Pakistan.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

2.2.2. Verzoekers betoog laat ook niet toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven maart tweeduizend zestien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK